

L'hegemonia política dels propers 12 anys

TIAN RIBA

AVUI, 12 de febrer del 2009

Paola Lo Cascio (Roma, 1975) és una llicenciada en ciències polítiques per la Universitat de La Sapienza de Roma i doctora en història contemporània per la UB que s'ha atrevit a estudiar els 23 anys de govern de Jordi Pujol, i n'ha sortit el llibre Nacionalisme i autogovern. Lo Cascio (de qui vostès, retinguin el nom, sentiran a parlar en el futur) hi fa una anàlisi que pot ser premonitòria per entendre qui tindrà l'hegemonia política a Catalunya els propers 12 anys. Dependrà no del resultat, sinó de com gestioni cada partit el resultat del finançament i de la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut. La italiana defensa que CiU ha guanyat totes les eleccions malgrat remar molts cops contra corrent de mitjans i intel·lectuals, perquè abans que nacionalista ha estat percebuda com una força nacional. I aquí hi ha dos punts d'inflexió. El 1983, la LOAPA (autogovern, per tant) obre a Pujol el camí de les majories absolutes davant la incapacitat del PSC per oposar-s'hi, i per la crisi del PSUC i ERC. Per contra, la tendència comença a canviar el 1995 quan el PSC es posa les piles i un tal Antoni Castells és el pare intel·lectual de la cessió del 15% de l'IRPF a la Generalitat. Hi falten els matisos que vulguin (l'efecte del cas Banca Catalana, el fet que José Montilla no és president precisament per l'hegemonia del PSC...), però dóna a entendre el pes decisiu que pot tenir per marcar tendències en el mapa electoral català la imatge que aconsegueixi transmetre cada partit en la reacció als dos grans temes que ens ocupen. Serà hegemònic qui passi a ulls dels electors com el partit nacional (entès com a defensor dels interessos dels catalans, com passa amb el PP al País Valencià, atenció), que també és aquell capaç de crear consensos i ser generós més enllà del partidisme.